

Hledání pokladu – hra zaměřená na věčnost

Jonas Neustupny, Berlín

Už jako dítě jsem měl rád hledání pokladu – hru, při které se někde skryje poklad a ten se pak podle určitých návodů hledá, až se najde.

Když jsem měl narozeniny, odešel můj táta ven, vrátil se po několika hodinách a hledání pokladu mohlo začít. Napsal návody s různými úkoly a otázkami na papírky a uložil je na různá místa, připíchl je na stromy, položil pod kameny a hlavně – schoval poklad, většinou páskou zalepenou plechovou krabicí od sušenek naplněnou různými sladkostmi.

Vydal jsem se se svými kamarády na cestu, postupovali jsme od návodu k návodu, až jsme dorazili na místo, kde musel být poklad schovaný. Pátrali jsme pohledem detektivů v okolí, obraceli kameny, osahávali zem a hledali a hledali, až jsme poklad našli. Naštěstí jsme ho našli vždycky! Mám doma fotku, na které stojíme s bratrem a přáteli ve vítězné póze se zdviženýma rukama s pokladem a oslavujeme náš úspěšný nález.

Také dnes mě hledání pokladu moc baví, i když už cílem není krabice se sladkostmi, ale něco daleko vzácnějšího a nezaplátitelného: lidé!

Před několika lety jsem se doslechl, že studenti biblické školy ze společenství Bethel-Church v Reddingu v Kalifornii zažívají u lidí na ulicích spasení, uzdravení a jiné zázraky, když „hrají“ hledání pokladu.

Ptají se Boha na vodítka, která by je k pokladům přivedla, a zapisují si je na papírek. Vodítka mohou být různá: místa, jména lidí a obchodů, popisy vzhledu osob (barva vlasů, oblečení, tetování), nápadné věci ... prostě všechno možné. Navíc se modlí, aby jim Bůh u pokladu - osoby - zjevil naléhavé potřeby, tělesné problémy, těžkosti, ale také věci jiného druhu, kde by Bůh této osobě chtěl pomoci nebo ji povzbudit. Také toto si zapisují. S těmito „mapami“ vyjdou a hledají poklady, vodítka za vodítkem.

Svědectví, která jsem slyšel, mi dala touhu zažít to osobně. Začali jsme tedy s přítelem: sešli jsme se, modlili se, vytáhli papír a propisku a začali sestavovat mapu pokladu. Věřili jsme prostě, že věci, které jsme viděli nebo slyšeli, nám dal Bůh, a heslovitě jsme si je zapisovali. Poznat, jestli to opravdu tak je, se dalo jenom tak, že bychom to vyzkoušeli. Vzali jsme tedy své poznámky a vyšli do ulic ...

Byl jsem překvapen, že nás Bůh tímto způsobem vedl k naprosto konkrétním pokladům. Jeden z prvních zážitků, které jsem s hledáním pokladu měl, mám před očima, jako by to bylo včera. Byl jsem s malou skupinou ve městě a každý jsme byli vybaveni vlastní mapou pokladu. Na seznamu mého přítele byla mj. následující vodítka: „gumový had“, „malý kluk“, „problémy s krkem / s ústy“.

Dobře, ale kde najít „gumového hada“? Právě to je na hledání pokladu to krásné a napínavé – musíme opravdu hledat! Ohledně „gumového hada“ mě napadlo, že v nedalekém velkém obchodním domě se sportovními potřebami prodávají široké gumové pásy, které používají sportovci pro natahování a posilování svalů.

Šli jsme do obchodního domu, vyhledali správné oddělení a našli regál s „gumovými hady“. K našemu překvapení stál přímo u regálu malý hoch se svou matkou. Po chvíli váhání jsme matku oslovili a vyprávěli jí o hře, kterou právě hrajeme (při hledání pokladu musíme myšlenku „co se stane, když to nebude souhlasit nebo když se nic nestane“, jednoduše vymazat). Ukázali jsme jí mapu pokladu a vysvětlili jí, že nás

tato vodítka přivedla sem k jejímu synovi.

Zjistili jsme, že její syn má určité postižení. Tělesně vypadal jako čtyřletý, bylo mu už ale sedm. Měl kolem krku šátek, z úst mu tekly sliny. Poklekl jsem si k němu, zeptal se ho, jak se jmenuje, a položil jsem mu otázku, na jejíž odpověď jsem nebyl připraven: „Danieli, co je tvým největším, úplně, úplně největším přáním?“ Vzhledl ke své mamince, otočil se nazpět ke mně a odpověděl: „Abych zase mohl polykat“.

To mě silně dojalo. Vyprávěl jsem mu, že mu toto přání nemůžu splnit, ale někoho znám, kdo to může: Ježíše. Vložil jsem na něj ruku a modlil se. Můj přítel Nico mi později dosvědčil, že Daniel během mé modlitby přestal slintat. Když jsme obchod opouštěli, chlapec nám mával se širokým úsměvem, dokud jsme mu nezmizeli z očí.

V létě 2013 jsem byl v Estonsku na misijní cestě. Hráli jsme tam také hledání pokladu v malém městě, v kterém jsem do té doby nikdy nebyl. Jeli jsme s dvěma Estonci v autě. Během jízdy jsem se díval ven. „Zastav, rychle se vrať!“ zavolal jsem na řidiče. Po naší levici stál ve vjezdu na pozemek žlutý jeřáb. „Jeřáb“ jsem si předtím zapsal do svého seznamu, a také „studnu“, jméno „André“ a „problémy s levou rukou / prsty“. Estonská dívka z našeho týmu měla na seznamu „velké psy“ a růžovou barvu („pink“).

Vystoupili jsme z auta a hned jsme byli přivítáni štěkotem „velkých psů“. Po několika krocích do vjezdu jsme hned našli „studny“ – velké kamenné prstence, které vypadaly přesně jako studna, kterou jsem si nakreslil do své mapy pokladu.

Když jsme došli do zahrady, padla nám do očí dřevěná prkna, postříkaná křiklavou růžovo-fialovou barvou. Všechno sedělo. Vždyť kdo prosím má ve svém vjezdu zaparkovaný jeřáb? Poklad nemohl být daleko, musíme ho najít!

Nenašli jsme zvonek, tak jsme klepali, volali, šli jsme kolem domu, volali znovu ... Po nějaké době (nikdy to nevzdávej!) přeci jenom z domu někdo vyšel. Byla to žena, blondýna se širokým růžově obarveným pramenem vlasů. Vysvětlili jsme jí, proč stojíme v zahradě a ukázali jsme jí vodítka, která nás tam dovedla. Byla překvapená. Na otázku, jestli se některý problém z našich seznamů na někoho hodí, odpověděla, že ne. Divné, všechna vodítka přece souhlasila.

Ale na mém seznamu byl ještě jeden bod. Zeptal jsem se jí: „Je tady někdo nebo znáte někoho, kdo se jmenuje André?“ Užasle se otočila doleva, zvedla ruku a ukázala na asi 60letého muže, který právě vstal po svém poledním spánku pod stromem v zahradě a blížil se k nám. „To je André“, řekla.

Byl v šoku. Jak můžeme znát jeho jméno? Jak můžeme vědět, že byl „André“ přesně tam u „jeřábu“, „psů“, „studny“, „růžové barvy“, ve své zahradě pod stromem? Nemohl pohybovat svými prsty levé ruky - i to se shodovalo.

Modlil jsem se za jeho zdraví a sdělil jsem mu slova lásky od Otce. Bůh mi ukázal situace z jeho života, které pro něho byly těžké a byly pro něj výzvou. Povzbudil jsem ho a vyprávěl mu o tom, že ho Bůh zná, že ho miluje a že nás takovým bláznivým způsobem přivedl k němu do zahrady, aby mu dokázal, že je na jeho straně.

André plakal. Předřikal jsem mu nahlas modlitbu, kterou může svůj život předat Ježíši a stát se Božím dítětem. Jestli se pomodlil a vydal v tom okamžiku svůj život Ježíši, nevím.

Jedno však vím: Měl zkušenost s nebeským Otcem, protože tři blázniví křesťané hráli hru s názvem „hledání pokladu“.

Český překlad z němčiny. Německý originál je [zde](#), estonská verze [zde](#).

Článek byl psán pro měsíčník Život víry, kde vyšel v prosinci 2013 na str. 19-20.

Na www.go-east-mission.net vychází v prosinci 2013 s povolením autora a redakce Života víry.

Mapa pokladu a fotky hledání pokladu ve městě Tapa, Estonsko, 2013.

